
Лист до редакції

ЯК МИ ЧИТАЄМО (замість весняного жарту)

Пригадую, був один час у 90-х роках, коли ми в “СіЧ”і за мого редакторствування дуже часто публікували вибачення за допущені помилки в журналі. В одному номері вибачимося, а в наступному доводиться робити те саме (навіть за помилки, що вкралися в текст попереднього повідомлення). Гріх, та й годі. Щось фатальне!

За останні роки в нашому журналі я бачу лише звернення до читача з передплатними закликами. Тож, вірогідно, кількість помилок у ньому явно зменшилася. Не думати ж мені, що редакція “СіЧ”і стала менш вихованою, ніж була колись?

А проте правило, сформульоване якимось похмурим песимістом: “не буває журналу без помилок”, – вічне. Мій колега Микола Павлюк, виявивши їх у нашому часописі, сказав про це у своєму листі (2004, №7) досить не поблажливо. Із огляду на наведені в листі факти, його можна зрозуміти.

Я ж до любого моєму серцю журналу волів би звернутися в жартівливій чи ще якійсь подібній формі, та, на жаль, гумористична, як і ще деякі знову ж таки любі моєму серцю рубрики, давно не з’являються на шпальтах “СіЧ”і. То звертаюся вже як виїде.

Не пощастило мені ось у чому. В рецензії Сергія Квіта на мою книжку “З потоку літ і літпотоку” (Істотні аргументи // Слово і Час. – 2004. – №7. – С.74-76) говориться буквально таке: “Один із найяскравіших його (тобто моїх. – *В.Д.*) проектів (спільно із Сергієм Гречанюком) – журнал-дайджест “Урок Української”.

Однак річ у тому, що справді яскравий, блискучий місячник “Урок Української” – не спільно, не разом, не “на двох”, а винятково і виключно проект відомого українського письменника й журналіста Сергія Гречанюка. Моя роль у реалізації цього проекту якась є, але ідея, задум, формат, назва і виконання (від і до) – то все С.Гречанюка, якого я шаную і за цю його роботу особливо.

Що ж, помилки, як уже мовилося, трапляються, час минув, ні реклаमाції, ні відповіді на них не надходять, тож і лишити б і нам усе це поза увагою...

Та головне диво в тому, що в книжці “З потоку літ і літпотоку”, на яку “Слово і Час”, дяка йому, відгукується вже втретє, на с.541-542 спеціально говориться про цікавий журнал “Урок Української” та автора проекту С.Гречанюка. Спеціально й акцентовано. Для рецензентів і редакцій, щоб не плутали “СіЧ” з “Уроком Української”.

Отож виходить: ні рідні мої “січовики”, які, між іншим, вважають, що я був заввідділом “історії української літератури ХХ століття”, ні головний редактор, мій молодший колега Л.Скупейко, ні автор рецензії, молодий доктор наук, викладач Могилянки, мій, як він сам зізнався, учень Сергій Квіт книжки, яку хвалять, або читали не уважно, або не дочитали. Втім, пливучи в сьогоднішнім часі, сам я цим ніскільки не здивований і не спантеличений. І змушує про це мене писати лише незручність перед Сергієм Гречанюком.

А проте не висловлював претензій і головний редактор “Уроку Української” Сергій Гречанюк. Може, через властиву йому вихованість, може, і його самого переконав С.Квіт (магія друкованого слова!), а може, і він ... теж не читав – тільки вже не книжки, а рецензії.

І ще одне. Лист друкується аж через вісім місяців після рецензії С.Квіта. Запевняю всіх, що вини редакції в цьому немає – то я так пізно прочитав №7. Виявляється, всі ми читаємо добре...

Усміхнімося, друзі!

Віталій Дончик

Слово і Час. 2005. №3